

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

محمد عمر قریشی- کابل

۱۲ جولای ۲۰۱۹

بستن مهار شتر به دم خر و رابطه آن با قطعنامه کنفرانس قطر - ۳

پنجشنبه - ۲۰ سرطان ۱۳۹۸ - کابل: قطعنامه نویسان در ماده هفتم بند د قطعنامه می نگارند:

د. اخذ ضمانت مبنی بر عدم مداخله کشورهای منطقه و سایر کشورها در امور افغانستان در یک کنفرانس بین المللی قطعنامه نویسان با این بند می خواهند، بگویند:

الف: اعتراف زبانونه به این که طرفین درگیری و جنگ در افغانستان، یعنی هم دولت دست نشانده و هم طالب، خود نه در اشتعال جنگ نقشی داشته و دارند و نه هم در دوام آن کدام رول و نقشی بازی می نمایند، بلکه این کشور های منطقه و سایر جهان است که هم آتش جنگ و خونریزی را در افغانستان روشن نموده اند و هم به آن دوام می دهند.

ب- گرفتن تضمین از کشور های منطقه و جهان آنها در جریان یک کنفرانس بین المللی، گذشته از این که خودش توهم و خیالی بیش نیست، بیانگر آن است که طرفین دعوا به خود و به یک دیگر شان اعتماد ندارند و این را می دانند در صورتی که مداخلات وجود داشته باشد، خود قابل اغوا بوده به مانند بهایم از دنبال آنها حرکت خواهند نمود.

هموطنان گرامی!

هرگاه قطعنامه نویسیها به خود و به یک دیگر شان اعتماد می داشتند و یا در خود و در طرف دیگر این ظرفیت را می دیدند که کسی نمی تواند آنها را اغوا نموده به وسیله آنها، برادران شان را به قتل برساند، از هیچ کسی تضمین نمی خواستند در عوض خود متعهد می شدند و به خلق افغانستان وعده می سپردند که دست متجاوز و مداخله گر را در امور افغانستان قطع خواهند نمود. همین که آنها از جهان تضمین می خواهند بیانگر آن است که آنها خود را خوب می شناسند و می دانند در صورت دراز شدن دست مداخله گر، آنها حاضر اند آن دست را بفشارند و در خدمتش قرار گیرند.

پ- در عقب این ماده می تواند نیات پلید طالب نیز نهفته باشد که هرگاه آنها در همسویی با این و یا آن قدرت داخلی و یا خارجی، به ایجاد مجدد حاکمیت تازیانه و شلاق، اعدام و سنگسار نوع گذشته شان برگردند، هیچ دولت و یا نهاد بین المللی حق نداشته باشد زیر عناوین دفاع از حقوق زن، حقوق بشر، آزادیهای دموکراتیک، رفع تبعیضات قومی، زبانی و مذهبی، دهن باز نماید زیرا در کنفرانس تضمین داده اند.

هموطنان گرامی!

از تمام این نکاتی که در قسمت های مختلف مورد مذاقه قرار گرفت و ده ها نکته دیگری که فرصت پرداختن بدانها میسر نیست، بر می آید که امپریالیسم جهانی و ارتجاع هار مذهبی، در صدد اند تا ضمن یک سازش تاریخی، سازشی

که شاید در سراسر جهان مانند نداشته باشد، خلق افغانستان را بعد از تحمل ۴۰ سال جنگ و ویرانی، در تنور طالب فرو ببرند و نام آن را صلح بگذارند.

هموطنان گرامی!

در جایی که آزادیهای دموکراتیک وجود نداشته باشد، در جایی که حقوق حق انسان به رسمیت شناخته نشود، در جایی که کتله عظیم بیش از ۳۰ میلیون انسان، انسان و آزاد شمرده نشده، بلکه عبد و عبید به شمار آیند، در چنان جایی نمی تواند هیچ صلحی وجود داشته باشد و یا به وجود آید.

هموطنان گرامی!

بین خاموشی صدای تفنگ و صلح، دنیایی فاصله وجود دارد. ما همه خاموشی صدای تفنگ را در زمان حاکمیت شلاق و دار طالب تجربه نموده ایم، درست است که در آن زمان انتحاری و انفجاری وجود نداشت، مگر صلحی هم وجود نداشت. صلح وجود نداشت زیرا در کشور حاکمیت گورستانی برقرار شده بود و کمترین حرکت خلاف میل و اراده ارباب قدرت یعنی طالب، با تازیانه، زندان، اعدام و سنگسار پاسخ گفته می شد. صلح وجود نداشت زیرا نیم نفوس کشور به صورت مطلق و نصف بقیه به صورت نسبی در زندانی به بزرگی تمام کشور در غل و زنجیر اسارت طالب به سر می بردند.

هموطنان گرامی!

اگر نمی خواهید به عین سرنوشت دچار گردید پس باید به دولت دست نشانده و امپریالیسم جهانی نشان دهید که ما انسان های آزاد و با حقوق انسانی تمام انسان ها زاده شده ایم و می خواهیم آزاد زندگانی نموده قیم و "امیرالمؤمنین" نداشته باشیم و کسی ما را با تکیه به گفته پیامبر شان "چهارپای" به حساب نیاورد.

سرکها ما را می طلبد!!